

moremo o tem in unem pomeniti, ker se nas taka množica snide, pri tej priložnosti moremo limance in brgone nastavit, da se iz te privilegije počasi tudi kaj družega bolj pametnega izcimi. Tako je naš veliki domorodec modroval in navduševal, da bi se „meeting“ obilno obiskal.

Znano je, da je bal pravoslovcev najelegantnejši in najbolj obiskovan celega Dunaja. Izvoljeni odborniki imajo tu pravico, vstopni list le tistemu podeliti, ki se jim dosti sposoben zdi, in so res tudi strahoviti sodniki: Minos in Radamantos v starogrškem peklu sta bila le dobrovoljčka proti njim. Gorjé dami (gospé), če le tamen, Bog obvari ogeljno-črn madež njeno moralnost kazí, ne dobi zaželjenega listka, če bi bila ne vém kako bogata in bi še toliko plačati hotla, magari ko bi hotla kot Mojzes pred gorečim grmom šolne izzuti in si obraz zakriti; vse nič ne pomaga. — Toraj je za pustni čas največi čast, ki more veselega pravoslovca doleteti, da odbornik za bal postane. Al za to se jih kakih 50 ponuja, izvoljenih je pa le petnajst, in rešetanje je hudo. Kandidatje, večidel grofi in baroni, nepopisljivo prilizljivo pred volitvijo okoli pohajkovajo in se najbolj zavaljanemu pajdašu do tal priklanjajo, samo da bi si več glasovavcev pridobili. Se vé, da v ti dobi p. Jeriho za vse kandidate naenkrat neznano imenitna oseba postane, ker znan je njegov upljiv in njegovo delovanje. Al njemu se vklanjati in prilizovati, je prazno slamo mlatiti ali bob v steno metati. P. Jeriho je bil skalnat značaj, da malo taci. Res da on ni imel Špencirjevega mesa, da bi bil po celi dan v knjižnicah tičal, ter je bil, bi rekel, razkačen sovražnik vsega tiskanega in večidel tudi vsega pisanega. Kar je na Dunaj prišel, ni nikdar več nobenih platnic odprl, redno si je vsak teden ogledal vse podobe v „Fliegende Blätter“ in se zraven židane volje režal, ker to so bili njegovi ljubljenci. Le včasih, pa to je mogel biti že kak poseben škandal omenjen, ti je vzel „Hansjörgel-na“ v roke in je pazljivo prebral to, kar je bilo z debelimi črkami tiskanega. Al imel je naraven razum in se je vselej pri omenjeni volitvi globokega politika skazal. Imel je namreč namislek vsako leto z vso silo pri volitvi tako pritiskati, da bi enkrat pri odboru Slovani večino zadobili in tako prvo dunajsko pustno veselico v slovansko spremenili, ker v tistih časih so prekrasni slovanski bali vsled Bachovanja popolnoma zaspali. Zanimal ga je toraj pravoslovski bal neizrečeno, čeravno ga ni sam nikdar v svojem življenji vidil, ker mu je vedno fraka manjkalo, sposoditi si ga pa ni mogel, ker mu je bil vsakteri si bodi prekratek.

Ko je bil enkrat zapisnik kandidatov na „črni tabli“ nabit, si je šel precej svojih mož iskat. Pazljivo je gledal, ktere imena imajo končnice „ič“ ali „ski“, potem si jih je na papirček zapisal in šel je od tovarša do tovarša popraševati, kakošni ljudje so to, od kod da so, če se ne samo po pripetleju tako pišejo, ampak če so tudi pošteni Slovani? Bil je v ti zadevi strašno oster sodnik, po nobeni ceni se ne bi bil dal podkupiti in dobro je vsacega na sito djal, preden ga je med svoje kandidate vzel. Ponujala sta se mu enkrat dva Ljubljancana in ga skoraj na kolenih prosila, da bi ju pod svoje krilo vzel, pa vse zastonj, ter dobro si je zapametil, da sta mu pred vedno na njegov slovanski nagovor po nemški odgovarjala. Zdaj sta se mu po slovanski lizala. Pa lakonično se jima je odrezal: „Nix kranerisch!“ in jima hrbet obrnil. (Kon. prih.)

Priporočilo. *)

„Cvetje iz domačih in tujih logov“, po katerem je letos čvetero klasiških del: „Wiljem Tell“, „Kriton in Apologija“, „Babica“ in „Ksenofontovi spomini na Sokrata“ —

*) Če tudi naš glas more kaj pripomoči, da si še več rodoljubov naroči „Cvetje“, dostavljamo tudi mi budnico: Naročite si ga, da neprecenljivo početje ne jenja zavoljo premale podpore!

Vred.

v devetih vezkih prišlo na svitlo, donášalo bo prihodnje leto zraven prestav tudi izvirne slovenske dela. Pripravljene so ali se pripravljajo za izdavo v prihodnjem tečaju: „Na sveti večer o polnoči“, izvirna epična pesem v 3 spevih od g. Gr. Kreka; Virgiljevo „Kmetijstvo“ predstavil in razložil rajni g. Dr. J. Šubic; poljski roman „Pan Podstoli“ od Krasicekega, poslovenil g. J. Navratil; Sofoklejev „Ajant“, poslovenil M. Valjavec; tri izvirne pripovedke od g. Fr. Erjavca; Tacitov „Agrikola“ od g. J. Božiča; poljska pripovedka „Palec božji“ od Dzierzkovskega, poslovenil M. Valjavec; „Smrt Čengić Age“ od Mažuranić-a, poslovenil J. Bilc; nekaj Demosthenovih in Ciceronovih govorov od g. Božiča in g. L. Horvata itd. — Da bo tudi unanja oblika notranji ceni primerna, tiskalo se bo „Cvetje“ v prihodnje z novimi, pravličnimi črkami. Naročba se razpisuje za sedaj samo na 6 vezkov; naročilna cena vsacemu vezku je 25 nov. kr., po bukvarnicah 30 nov. kr. in se odrajuje o prejemi vsacega vezka; kdor pa želi posamezne knjižice, poštnine proste, pod križnim zavitkom prejemati, naj blagovoli za vseh 6 vezkov 1 gold. 80 kr. naročnine poslati, dosedanji gg. naročniki pa še 30 nov. kr. za 9. vezek, ki bo obsegal konec „Ksenofontovih spominov“, pridjati. — Naj se častiti gg. naročniki vsaj do srede prihodnjega mesca oglasé, ker se bo zavoljo velicnih stroškov „Cvetje“ vprihodnje sploh le v toliko iztisih natiskovalo, kolikor bo gotovih prejemnikov. Naj pritekó temu domoljubnemu početju na pomoč vsi prijatli domače književnosti; posebno pa prosim slavne slovenske čitavnice in semenišča, gg. učitelje in druge rodoljube, da blagovolijo nabirati naročnikov. Vsak 11. iztis se daje po vrhu.

Ker se je bilo letošnjega „Cvetja“ precej iztisov odveč napravilo, zato ga dajemo (razun „Ksenofontovih spominov“ ki veljajo sami za se 48 kr.) vsem novim prejemnikom in vsem naročnikom slovenskih časnikov po znižani ceni za 1 gold. 80 kr., če se vsaj do konca januarja na-nj oglasé. Tadi je še na prodaj okoli 60 iztisov „Cvetú slov. poezije“ po 50 kr. in okoli 100 iztisov nove „slovenske slovnice“, ki izide cela v treh oddelkih v teku prihodnjega leta, po 1 gold. (če se pa vsak oddelek poštnine prost po pošti prejemati želi, po 1 gold. 30 kr.). Naročila na „Cvetje“ in na „slovnico“ prejema v Celovcu vredništvo „slov. Glasnika“ in „slov. Prijatla“, v Ljubljani pa slavne vredništvi „Novic“ in „učiteljskega Tovarša“, kterima naj se pošilja naročnina s polnim naslovom vred v poseben listič zapečaten, da kaka pomota ne nastane.

V Celovcu 1. decembra 1862.

Vredn. „slov. Glasnika“.

Dopisi.

Iz Gorice 9. dec. + — Prešlo nedeljo zvečer je obhajala tukajšna čitavnica prvo besedo. Poseben program za ta večer ni bil načrtan, le tombola in domače razveseljevanje. Zbralo se je za prvokrat precej veliko društvo v manjših treh, za veselico posebno okinčanih sobah čitavničnih v Stabilovi hiši na „Travniku.“ Društvo je lepšal zal venec rodoljubnih gospá in gospodičinj. Stanovi so bili skoro vsi zastopani: vojaški, uradniški, duhovni, učeni, mestjanski, in tudi kmetiški je imel svojega zastopnika. Po tomboli, med ktero se je sploh slovenska beseda slišala, je improviziran zbor zapel nekoliko slovenskih budnic z glasovirnim sprejmvom, in akoravno se niso pevci še popolnoma zbrali in vredili, vendar je lepota domačih slovenskih pesmic podbudila marsiktero srce in oživila zbrane ude novega društva. Ker je pesem poleg narodne zavednosti močna vez, ki druží člane enega naroda, bodo odborniki čitavnice gotovo skrbeli, da dobijo v petji izurjenega mojstra in potrebno število pevcev, ki bodo soznajali tukajšno občinstvo z duhom slovenskih pesem in slovanske glasbe.